

II Samuel, Chapter 21:1-14

21 1 There was a famine during the reign of David, year after year for three years. David inquired of the LORD, and the LORD replied, "It is because of the bloodguilt of Saul and [his] house, for he put some Gibeonites to death."

2The king summoned the Gibeonites and spoke to them. —Now the Gibeonites were not of Israelite stock, but a remnant of the Amorites, to whom the Israelites had given an oath; and Saul had tried to wipe them out in his zeal for the people of Israel and Judah.

3David asked the Gibeonites, "What shall I do for you? How shall I make expiation, so that you may bless the LORD's own people?"

4The Gibeonites answered him, "We have no claim for silver or gold against Saul and his household; and we have no claim on the life of any other man in Israel." And [David] responded, "Whatever you say I will do for you."

5Thereupon they said to the king, "The man who massacred us and planned to exterminate us, so that we-a should not survive in all the territory of Israel—

6Let seven of his male issue be handed over to us, and we will impale them before the LORD in Gibeah of Saul, the chosen of the LORD."— And the king replied, "I will do so."

7The king spared Mephibosheth son of Jonathan son of Saul, because of the oath before the LORD between the two, between David and Jonathan son of Saul.

8Instead, the king took Armoni and Mephibosheth, the two sons that Rizpah daughter of Aiah bore to Saul, and the five sons that Merab daughter of Saul bore to Adriel son of Barzillai the Meholathite,

9And he handed them over to the Gibeonites. They impaled them on the mountain before the LORD; all seven of them perished at the same time. They were put to death in the first days of the harvest, the beginning of the barley harvest.

10Then Rizpah daughter of Aiah took sackcloth and spread it on a rock for herself, and she stayed there from the beginning of the harvest until rain from the sky fell on d-the bodies;-she did not let the birds of the sky settle on them by day or the wild beasts [approach] by night.

11David was told what Saul's concubine Rizpah daughter of Aiah had done.

12And David went and took the bones of Saul and of his son Jonathan from the citizens of Jabesh-gilead, who had made off with them from the public square of Beth-shan, where the Philistines had hung them up on the day the Philistines killed Saul at Gilboa.

13He brought up the bones of Saul and of his son Jonathan from there; and he gathered the bones of those who had been impaled.

14And they buried the bones of Saul and of his son Jonathane in Zela, in the territory of Benjamin, in the tomb of his father Kish. And when all that the king had commanded was done, God responded to the plea of the land thereafter.

א ויהי רעב בימי דוד שלש שנים, שנה אחרי שנה, ויבקש דוד, את-פני יהוה; {ס} ויאמר יהוה, אל-שאול ואל-בית הדמים, על אשר-המית, את-הגבענים. ב ויקרא המלך לגבענים, ויאמר אליהם: והגבענים לא מבני ישראל המה, כי אם-מיתר האמרי, ובני ישראל נשבעו להם, ויבקש שאול להכתם בקנאתו לבני-ישראל ויהודה. ג ויאמר דוד אל-הגבענים, מה אעשה לכם; ובמה אכפר, ויברכו את-נחלת יהוה. ד ויאמרו לו הגבענים, אין-לי (לנו) כסף וזהב עם-שאול ועם-ביתו, ואין-לנו איש, להמית בישראל; ויאמר מה-אתם אמרים, אעשה לכם. ה ויאמרו, אל-המלך, האיש אשר כלנו, ואשר דמה-לנו; נשמדנו, מהתנצב בכל-גבל ישראל. ו ינתן-ינתן-לנו שבעה אנשים, מבניו, והוקענום ליהוה, בגבעת שאול בחר יהוה; {פ} ויאמר המלך, אני אתן. ז ויחמל המלך, על-מפיבשת בן-יהונתן בן-שאול; על-שבעת יהוה, אשר בינתם--בין דוד, ובין יהונתן בן-שאול. ח ויקח המלך את-שני בני רצפה בת-איה, אשר ילדה לשאול, את-ארמני, ואת-מפבשת; ואת-חמשת, בני מיכל בת-שאול, אשר ילדה לעדריאל בן-ברזלי, המחלתי. ט ויתנם ביד הגבענים, ויקיעם בהר לפני יהוה, ויפלו שבעתים (שבעתם), יחד; והם (והמה) המתו בימי קציר, בראשנים, תחלת (בתחלת), קציר שערים. י ותקח רצפה בת-איה את-השק ותטהו לה אל-הצור, מתחלת קציר, עד נתד-מים עליהם, מן-השמים; ולא-נתנה עוף השמים לנוח עליהם, יומם, ואת-חית השדה, לילה. יא ויגד, לדוד, את אשר-עשתה רצפה בת-איה, פלגש שאול. יב וילך דוד, ויקח את-עצמות שאול ואת-עצמות יהונתן בנו, מאת, בעלי יביש גלעד--אשר גנבו אתם מרחב בית-שן, אשר תלוס (תלאוס) שם הפלשתים (שמה פלשתים), ביום הכות פלשתים את-שאול, בגלבע. יג ויעל משם את-עצמות שאול, ואת-עצמות יהונתן בנו; ויאספו, את-עצמות המוקעים. יד ויקברו את-עצמות-שאול ויהונתן-בנו בארץ בנימין בצלע, בקבר קיש אביו, ויעשו, כל אשר-צוה המלך; ויעתר אלהים לארץ, אחרי-כן. {פ}